

Arrest

nr. 94 642 van 8 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 juni 2011 het Rijk binnen en diende op 27 september 2011 een asielaanvraag in. Op 30 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Havana, en heeft u de Cubaanse nationaliteit. U zou in Cuba hebben gewerkt in de bouw. Uw moeder en stiefvader zouden beiden voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken hebben gewerkt. Uw tante zou reeds 16 jaar in België wonen en is gehuwd met een Belg. Op 12/07/2011 zou u Cuba hebben verlaten in het bezit van een paspoort en visum, en via Mexico naar België zijn gereisd alwaar u op 27/09/2011 heeft aangevraagd.

U zou Cuba hebben verlaten omdat het leven u er door de autoriteiten moeilijk werd gemaakt. In 2005 zou de overheid u de job van mecaniciens, waarvoor u had gestudeerd, niet hebben toegewezen wegens gebrek aan vacante plaatsen. U zou hierop in een opwelling hebben gereageerd door 'Abajo Fidel' te roepen. Hierdoor zou u als onbetrouwbaar zijn bestempeld en zouden uw verdere kansen in de maatschappij zijn gefnuikt. In 2006 zou u samen met een vriend betrokken zijn geraakt bij een vechtpartij in een discotheek. U zou door de politie gedurende twee dagen zijn opgepakt en diende een boete te betalen van 1.500 pesos. Als gevolg hiervan zou u officieel als onbetrouwbaar persoon zijn bestempeld door het regime.

In oktober 2010 zou u hebben getracht om het land per boot te verlaten. De boot zou echter zijn tegengehouden door de Zeevaartpolitie en als gevolg daarvan zou er een disciplinaire maatregel tegen u zijn genomen. U diende gedurende zeven maanden gemeenschapswerk te doen.

U voelde dat u volledig geblokkeerd zat in Cuba, u geminacht werd door de autoriteiten, u moeilijk aan werk kon geraken. U zou deze situatie niet langer hebben kunnen verdragen en via uw tante zou u een Belgisch visum van 3 maanden hebben kunnen bekomen. U zou ook alle uitreisdocumenten hebben bekomen en op 12/07/2011 naar België zijn gereisd. Na afloop van de geldigheid van uw visum wilde u niet meer naar Cuba terugkeren.

U vreest bij uw terugkeer immers te worden opgesloten. Enerzijds omwille van het feit dat u nog een opstaande boete had van 150 peso's in verband met het niet muilkorven van uw hond. Anderzijds omwille van het feit dat u na drie maanden niet bent teruggekeerd naar Cuba en u aldus de Cubaanse nationaliteit zal verliezen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort met visum, identiteitskaart, een toelating om Cuba te verlaten, een certificaat in verband met uw blanco strafregister, geboorteakte en een bewijs van ongehuwde status.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan vanwege de Cubaanse autoriteiten.

De door u aangehaalde problemen zijn immers onvoldoende ernstig om te kunnen gewagen van een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit bij enige politieke, sociale organisatie betrokken was. Nadat u het werk als mecaniciens werd ontzegd zou u zich in een opwelling hebben uitgesproken tegen het regime. Verder zou u zich nooit op een georganiseerde wijze of in het openbaar hebben uitgesproken tegen het regime. U zou net als vele anderen misnoegd zijn over het regime. Het feit dat u hierdoor in een negatieve belangstelling kwam bij het regime waardoor u het leven zo moeilijk werd gemaakt dat u het land diende te ontvluchten, lijkt dan ook weinig overtuigend.

U haalt aan dat u twee maal rechtstreeks in aanraking kwam met de autoriteiten. Een eerste maal in verband met een vechtpartij in een discotheek en een tweede maal toen u illegaal het land per boot wilde verlaten. Hierbij dient te worden vastgesteld dat het eerste feit kaderde in een louter gemeenrechtelijk onderzoek naar de feiten. U gaf zelf uitdrukkelijk aan dat dit gangbare straffen zijn in Cuba voor soortgelijke feiten (CGVS p.7). Ook na uw poging om het land te verlaten werd u aangehouden en kreeg u enkel een disciplinaire maatregel. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat het hier gaat om een disproportionele straf ten aanzien van uw persoon. U geeft zelf uitdrukkelijk aan dat u de straf heeft uitgevoerd en deze ten einde kwam in februari-maart 2011. U verklaart bovendien dat de Cubaanse autoriteiten u het leven moeilijk maakten maar ze niet zo ver gingen om u gevangen te zetten of te veroordelen (CGVS p.9).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u - toen u naar België kwam - het land op legale wijze heeft verlaten en u probleemloos de nodige uitreisdocumenten kon bekomen (CGVS p.4). Dit wijst er aldus ook allerminst op dat u vervolging diende te vrezen of in een negatieve belangstelling stond vanwege de Cubaanse autoriteiten.

Verder haalt u aan dat u omwille van een openstaande schuld en het niet tijdig terugkeren naar uw land van herkomst zal worden blootgesteld aan een gevangenisstraf en een verlies van uw nationaliteit. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd

aan het administratief dossier blijkt er geen sprake te zijn van een systematische bestraffing van Cubanen die langer dan de vooropgestelde periode in het buitenland verbleven en dat de persoon in kwestie zijn legale status kan terug winnen. Hij kan hierdoor wel enige tegenwerking krijgen van de Cubaanse autoriteiten indien hij in een negatief daglicht stond bij het regime. Echter, zoals hierboven als aangeduid, heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt dat dit op u van toepassing zou zijn. De zaak in verband met een openstaande schuld betreft enkel een financieel geschil en heeft als dusdanig geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie.

Ten slotte dient te worden aangehaald dat u op 12/07/2011 naar België bent gereisd met een visum dat tot 26/09/2011 geldig was. Een dag na het verlopen van uw visum, namelijk op 27/09/2011 diende u een asielaanvraag in. Het feit dat u drie maanden wachtte om een asielaanvraag in te dienen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aangezien dit niet wijst op een dringende nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Het statuut van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming - overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet - kunnen u aldus worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen uw asielaanvraag ondersteunen, aangezien ze uw identiteit en uitreis aantonen, maar zijn gezien bovenstaande vaststellingen niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als eerst middel de “Schending van artikel 48/3 minstens artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980” in, en als tweede middel de “Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen

en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Cuba te zijn ontvlucht omdat hij er geïsoleerd werd door de autoriteiten, omdat hij in 2005 zich negatief had uitgelaten over toenmalig president Fidel Castro, gearresteerd en bestraft was geweest na een gevecht in een discotheek, een disciplinaire maatregel opgelegd kreeg toen hij geprobeerd had het land op illegale wijze te verlaten en ook beboet werd wanneer de hond van zijn vriend iemand gebeten had, waardoor hij "*zat volledig geblokkeerd in Cuba*" (gehoorverslag CGVS, p.6).

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 195-196).

3.3. Verzoeker staft zijn voorgehouden problemen echter niet aan de hand van documenten. Verzoeker toont niet aan dat hij door de autoriteiten werd vervolgd toen hij betrokken was bij een gevecht in een discotheek, noch toen hij betrapt werd wanneer hij probeerde het land op illegale wijze te verlaten, noch toen hij ervoor verantwoordelijk werd gehouden dat de hond van een vriend iemand gebeten had. Verzoeker laat aldus na elementaire gegevens die de kern uitmaken van zijn asielaanvraag aan te tonen, en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Integendeel, de documenten die verzoeker wel heeft neergelegd, met name een identiteitskaart en bewijs van ongehuwde status, een paspoort met visum, een blanco strafblad en een toelating om Cuba te verlaten, kunnen enkel aantonen dat verzoeker niet in de negatieve aandacht staat van de autoriteiten, ook geen strafblad heeft en zelfs geholpen wordt om naar het buitenland te kunnen reizen. Dit ondergraaft verzoekers bewering dat hij "*op de zwarte lijst staat*".

3.4. Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven. Verzoeker voert aan dat de beoordeling van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal "*verbazing wekt*" en "*niet past*", omdat de commissaris-generaal enerzijds stelt dat verzoeker "*wel voldoende aannemelijk maakt dat hij problemen zal krijgen bij zijn terugkeer naar Cuba en tegenwerking zal krijgen van de Cubaanse autoriteiten*" doch anderzijds zijn asielmotieven "*minimaliseert op grond van informatie gegeven door de Cubaanse overheid zelve*" en "*banaliseert en stelt dat het allemaal wel zo'n vaart niet zal lopen*".

3.5. Verzoeker gaat blijkbaar uit van een foutieve lezing of interpretatie van de bestreden beslissing, nu hierin geenszins wordt gesteld dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Cuba problemen zal ondervinden met de overheid. Verzoeker gaat verder voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat niet kan overtuigen dat verzoekers beweerdde problemen dermate ernstig en zwaarwichtig waren dat hij hiervoor zijn land van herkomst diende te ontvluchten om op zoek te gaan naar internationale bescherming, noch dat deze problemen hem kunnen beletten terug te keren naar Cuba. Dat verzoeker beboet werd omdat hij betrokken was bij een caféruzie en omdat de hond van zijn vriend geen muilkorf droeg en iemand gebeten had, en veroordeeld werd tot zeven maanden gemeenschapswerk omdat hij geprobeerd had op illegale wijze het land te verlaten, zijn allen feiten van louter gemeenschappelijke aard en er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker een onrechtvaardige straf of behandeling heeft gekregen. Voorts kan het bezwaarlijk overtuigen dat verzoeker thans geïsoleerd zou worden door de autoriteiten louter omdat hij zeven jaar geleden, in 2005, uit onvrede in een opwelling "*Abajo Fidel*" had uitgeroepen, toen hij bij gebrek aan werkgelegenheid "*moest in metselarij gaan werken*" terwijl hij voor "*mechanicien gestudeerd*" had. Een

dergelijke geïsoleerde gebeurtenis kan geenszins de Cubaanse overheid verontrusten te meer nu verzoeker niet in een georganiseerde politieke oppositieactiviteit betrokken was en hij niet politiek actief was. Dit blijkt tevens uit het gegeven dat verzoeker ondanks zijn voorgehouden problemen een paspoort uitgereikt kreeg en niet werd tegengewerkt door de autoriteiten om Cuba te verlaten. Tenslotte kan verzoeker evenmin worden bijgetreden waar hij meent niet te kunnen terugkeren naar Cuba omdat hij er reeds langer afwezig is dan wettelijk is toegestaan. De commissaris-generaal wijst er in dit verband immers terecht op dat blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat Cubanen die te laat terugkeren naar Cuba niet systematisch bestraft worden, maar hoogstens personen die in de negatieve aandacht staan van de autoriteiten tegenwerking kunnen ondervinden, *quod non in casu*. Voormelde vaststellingen worden door de verzoekende partij niet weerlegd en blijven dan ook onverminderd overeind. Aldus stelt de Raad vast dat, daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, hoe dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker omwille van de incidenten waarvan hij gewag maakt, nood zou hebben aan internationale bescherming.

3.6. Bijkomend kan nog gewezen worden op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Waar verzoeker op het CGVS verklaarde dat *“iemand van de Dienst Vreemdelingenzaken”* hem *“zei niets te kunnen doen omdat visum nog niet verlopen was”* en hij daarom pas asiel aanvraag nadat de termijn van zijn visum verstreken was, stelt hij in het verzoekschrift *“dat hij bij zijn aankomst in het Rijk zich heeft gericht tot de diensten van de gemeente en gevraagd heeft om zichzelf vluchteling te verklaren alwaar hem werd medegedeeld dat dit nog te vroeg zou zijn daar waar hij nog beschikking had over geldige papieren en reisdocumenten”*.

3.6.1. Daargelaten dat het niet geloofwaardig is dat een ambtenaar die bekend is met de vreemdelingenwet aan een asielzoeker zou adviseren om pas asiel aan te vragen nadat de termijn van zijn visum verstreken is, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij in België zijn tante kwam vervoegen die reeds 16 jaar geleden naar België kwam *“Voor hetzelfde reden als ik”* doch nooit asiel aanvraag omdat *“ze is hier gehuwd met een Belg”* (gehoorverslag CGVS, p.3), zodat verwacht mag worden dat hij zelf bekend is met de verblijfsregelgeving. Pas drie maanden na aankomst in het Rijk toen zijn visum niet meer geldig was, heeft verzoeker asiel aangevraagd. Dit getuigt niet van een dringende nood aan internationale bescherming en kan de ongegrondheid van zijn asielmotieven slechts verder bevestigen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker steunt zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK